

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 17 marca 2017 r.

Poz. 2154

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.2.12.2017.7 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 14 marca 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.)

wskazuję,

że uchwała nr XXXVIII/610/2017 Rady Gminy Tarnowo Podgórne z dnia 24 stycznia 2017 r. w sprawie: miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w Lusówku – część Centrum A została wydana z naruszeniem prawa.

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałę nr XXXVIII/610/2017 Rada Gminy Tarnowo Podgórno podjęła na sesji w dniu 24 stycznia 2017 r. Jako podstawę prawną uchwały powołano: art. 18 ust. 2 pkt 5 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 ze zm.).

Uchwałę doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 3 lutego 2017 r.

Dokonując oceny legalności przedłożonej do oceny uchwały, w odniesieniu do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z § 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164 poz. 1587, zwanego dalej „rozporządzeniem”), projekt rysunku planu miejscowego powinien zawierać wyrys ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy z oznaczeniem granic obszaru objętego projektem planu miejscowego. W przedmiotowej uchwale naruszono ww. przepis rozporządzenia poprzez brak oznaczenia, w wyrysie ze studium granic terenu objętego opracowaniem planu. Niemniej zakres ustaleń studium przedstawiony na wyrysie pozwala na odczytanie kierunków przeznaczenia dla terenu objętego planem. W ocenie organu nadzoru powyższe naruszenie nie stanowi istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego.

Zgodnie z § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia, na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Powyższe wynika również z dyspozycji art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w myśl których część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Treść ww. przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. Część tekstowa planu nie może zawierać ustaleń, które nie znajdują oparcia w części graficznej planu. W § 3 pkt 2 uchwały ustalono następujące przeznaczenie terenów: tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej lub usługowej, oznaczone symbolami 1MN/U, 2MN/U i 3MN/U. Natomiast w części graficznej - na rysunku planu, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały, użyty symbol MN/U określa tereny

zabudowy mieszkaniowej lub usługowej, bez doprecyzowania rodzaju zabudowy mieszkaniowej. Obydwie części planu (graficzna i tekstowa) winny być spójne. W ocenie organu nadzoru brak tej spójności w tym przypadku nie stanowi istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego.

Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo m. in. zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej. Natomiast w § 2 pkt 4 uchwały sformułowano ustalenie w brzmieniu: „ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o intensywności zabudowy – należy przez to rozumieć wskaźnik sumy powierzchni kondygnacji nadziemnych wszystkich budynków na działce budowlanej, w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej”. Zatem definicja użyta w uchwale została dowolnie ustalona i w sposób nieuprawniony wprowadziła modyfikację pojęcia zdefiniowanego w ustawie. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego są aktami prawa miejscowego, które są źródłami prawa powszechnie obowiązującego. Jednak w konstytucyjnej hierarchii źródeł prawa znajdują się na samym końcu, tj. za Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, ustawami oraz rozporządzeniami. Oznacza to konieczność zachowania zgodności z wszystkimi wyżej wymienionymi typami aktów prawnych. Z przytoczonej wyżej hierarchii źródeł prawa powszechnie obowiązującego wynika zatem w sposób jednoznaczny, że norma wyższa jest podstawą obowiązywania normy niższej. Powtarzanie bądź modyfikowanie regulacji ustawowych w aktach hierarchicznie niższych jest niedopuszczalne. Przyjęta w uchwale definicja intensywności jako „wskaźnika sumy powierzchni kondygnacji nadziemnych wszystkich budynków na działce budowlanej” nie jest literalnie zgodna z definicją art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, niemniej odpowiada ogólnemu pojęciu powierzchni całkowitej zabudowy. Tym samym, w ocenie organu nadzoru, powyższe nie stanowi istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jedynie istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann